

Marta Povo
FRAGMENTS EXISTENCIALS

05- LA TRASCENDENCIA

Vivim en una espiral que s'eleva de forma natural, com s'alça el fum del foc o l'evaporació de l'aigua. Nosaltres sempre estem en evolució, sempre pugem, ens expandim cap a allò subtil, com el fum o el vapor. Tots tenim una tendència a elevar-nos com ho fa una forma geomètrica en espiral, una figura que ve a ser el mateix que el *desplegament d'un cercle*. El cercle és una forma tancada d'on sempre on sempre tornem al mateix lloc. El cercle és un polígon estable, concèntric, però l'espiral és una forma geomètrica dinàmica i atrevida. Una espiral és com un cercle que es desplega i ascendeix, que decideix avançar i pujar, que s'obre i es desplega sobre si mateix i descobreix altres realitats. L'espiral pot ser una bona metàfora per visualitzar el procés natural d'evolució del Ser Humà.

La pulsio o força que ens porta a l'evolució, a l'ascensió o a la transcendència de nosaltres mateixos, aquesta mateixa forma espiral expansiva, és el que realment modela i *modifica* la nostra Realitat quotidiana. Aquesta pulsio o força energètica d'ascensió vibratòria, aquesta capacitat natural creadora de noves experiències, implica atrevir-se a imaginar la teva nova realitat, inventar o crear nous conceptes de societat, implica revisar els nostres valors i afinar-los. És deixar de repetir patrons i inventar noves alternatives. Significa també imaginar i crear la teva pròpia sanació, crear altres comportaments cel·lulars i també nous comportaments psicològics i relacionals. Fins i tot implica començar a crear altres circumstàncies, atraure altres 'casualitats' o sincronies, incitar o atraure, com ho fa un imant, altres fets diferents i circumstancials o exteriors. En síntesi, és sortir del cercle tancat que som, repetint una i una altra vegada experiències, i desplegar-nos o obrir-nos a aquesta força natural en espiral ascendent que anomenem *evolucionar*.

En aquesta revisió existencial, avui possiblement més filosòfica que biogràfica, vull explorar els graus o estadis de la consciència, l'avenç que fem tots nosaltres quan la nostra consciència s'expandeix i quan el nostre ego es transcendeix a si mateix, dissolent-se paulatinament en una substància més subtil i propera a la força evolutiva universal, a la força natural d'aquest amor que mou l'univers sencer. Alguna cosa semblant es pot llegir (molt més exhaustivament) en el capítol 'Els chakres vistos com nivells de desenvolupament de la consciència' del meu llibre 'GEOMETRIA I LLUM, una medicina per l'ànima'. Si més no, avui aquest tema el vull analitzar d'una altra manera...

Crec que hi ha com un fil conductor que relaciona les nostres experiències psicològiques relacionals i energètiques amb la nostra ànima. L'ànima de cadascú es va fent cada cop més lluminosa (per dir-ho en una paraula, de moment) conforme va madurant la nostra personalitat, el nostre ego mental i emocional; un individu que ascendeix i es dilueix a mesura que trèiem creences limitants, fins i tot conforme madura i s'il·lumina la nostra energia, el camp bioenergètic que no veiem però que dirigeix totes les nostres cèl·lules. En anar evolucionant ens anem convertint en més subtils i menys pesats, en més lleugers i flexibles de caràcter, en més tendres, amorosos i tranquils, en menys mentals i parladors, en més fàcils de tractar, en més aguts i intuïtius, en més capaços de crear la nostra realitat.

Ho he vist en centenars de pacients i en el meu propi procés vital. En aquesta exploració biogràfica monogràfica que em proposo fer, tot començant el meu onzè septenni, he plasmat fins ara la meva

incògnita i incomoditat amb un dels meus dons: la facilitat de canalitzar (Text 1- El do); he explorat la meua forma de fer servir la llibertat d'escollir (2: La llibertat) i he manifestat totes les meves creacions i el seu misteriós motor (3- La creativitat). He reconegut la meua procedència estel·lar i el fonament del meu treball amb la geometria i el color (4- Els Orígens). Però avui necessito veure el fil conductor del que realment ha realitzat la meua ànima, la meua psique i el meu cos. La meua ànima avui està vivint una pau que no he conegut durant dècades. La meua psique i les meves relacions estan en una calma inusual sense onades ni sorpreses. El meu cos està cansat i envellit, però també està sa i molt més estimat i mimat per a la meua ànima que quan no existien ni les arrugues ni la flaccidesa. Alguna cosa s'està transformant per si mateixa, alleugerant i evolucionant de forma natural.

Revisem de moment els 3 primers septennis de la nostra vida, quan l'ànima comença a habitar el cos, a conèixer el seu entorn i el seu propi jo personal... Quan som molt nens, necessitem seguretat, aliment, aixopluc, estructura... necessitem el pit i dormir per créixer, necessitem que ens assegurin el pa perquè encara no el podem obtenir per nosaltres mateixos. És una etapa de màxima dependència, però a la vegada, estem creant un disc dur de la nostra vida sencera. Quan tenim entre 0 i 7 anys, *l'estructura* és fonamental, l'aliment constant i regular, una casa segura, aquests ossos que creixen a una velocitat vertiginosa, les meves joguines, la meua mare, la meua habitació, amics, etc. És una etapa molt centrada en assegurar-se la construcció d'un cos, d'una psique i un espai físic i relacional en el que l'ànima pot 'habitar bé' allà dins. És una etapa evolutiva bàsica però majorment estructural, perquè en el segon septenni, entre els 7 i els 14 anys, entrem en una etapa diferent de la maduresa emocional.

El nostre disc dur en relació als sentiments, les emocions i a les relacions en general, es madura i es formateja majorment a partir del segon septenni. Qualsevol pèrdua, una absència o dol (mort de pares, avis, amics...) poden marcar aquest hardware de per vida. Una forta discussió, o una mostra de desamor dels pares, un abandó, un menyspreu, o un simple canvi d'escola i la consegüent pèrdua d'amics, pot afligir a una ànima tendra, en especial a partir dels 7 anys.

El formateig de la nostra base intel·lectual i espiritual el fem entre els 14 i 21 anys. És quan decidim el que volem estudiar, quan més llegim i descobrim autors o idees amb les que sintonitzem. És l'etapa quan ens enfoquem mentalment cap a un costat o cap a un altre de la vida, quan comencen a crear els nostres propis valors, més enllà dels que hem heretat dels pares, és també quan escollim parella, estudis, treballs, ideals. És l'etapa de formar realment la nostra personalitat, el que anomenem el caràcter, la nostra pròpia idiosincràsia, valors i identitat.

És evident que els 3 primers septennis se solapen i entremesclen sempre, doncs una pèrdua als 18 anys, quan la meua mare va morir de cop per exemple, pot quedar-se marcada a foc durant dècades; o tal vegada quan molt abans del tercer septenni, segons el que vaig viure, has de lluitar com una fera perquè et deixin estudiar un simple batxillerat. Qualsevol experiència de supervivència, o d'emocions i sentiments, o d'intel·lectualitat, pot passar sempre en aquests primers 21 anys i modificar aquest disc dur que ens acompanyarà la resta de la nostra vida.

Però aquesta visió antropològica de *l'estructura de l'ànima*, de la formació del nostre caràcter i per tant de com et vas preparant per evolucionar, em sembla fonamental. Des de que neix un nen fins que compleixi 21 anys, es desenvolupa aquest preciós i delicat procés que experimenta una ànima per poder posar-se bé en el seu cos, per preparar la seva base emocional o relacional i és també el seu bon assentament intel·lectual i professional. De fet, l'ànima, per a poder habitar en un cos, ha d'anar desenvolupant els altres cossos subtils que tenim, és a dir, el cos etèric, emocional i el mental. A partir dels 21 anys és com si tornéssim a néixer, amb tots els nostres cossos ja formats, és un renaixement i una etapa iniciàtica, ara ja com adults formats. D'aquí ve la gran importància que té la pedagogia i l'educació d'un fill, d'un nou ésser a la Terra...

A partir dels 21 anys les nostres ànimes han de volar per si mateixes, començar el nostre veritable camí independent i una exploració com ànimes ja formades i *formatejades* en els seus diferents cossos subtils. Les grans etapes de 21 anys es succeeixen durant una vida sencera i es repeteixen els patrons (negatius o positius) per onades de 7 anys, Així, dels 21 als 28 anys (i també entre els 42 i 49, i dels 63 als 70 anys) tenim l'oportunitat de refer tot el relacionat amb l'estructura, habitatges, diners o supervivència, seguretat, etc. Com succeeix en el pla emocional, de nou, entre els 28 i 35 anys (maternitat, fills, amics, maduresa emocional, etc.) i la mateixa revisió de valors psicoemocionals passa de nou entre els 49 i 56 anys, o entre els 70 i 77 (on joestic ara, per això escric aquests Fragments Existencials). I amb la nostra intel·lectualitat i espiritualitat tenim les següents etapes per a madurar-les, entre els 35 i 42 anys, entre els 56 i els 63, i entre els 77 i els 84 anys.

De la mateixa manera, l'ànima o consciència d'un ser humà també té períodes i etapes en la seva evolució terrenal. En aquell treball antroposòfic/espiritual que vaig comentar al principi, i que es troba en Geometria i Llum, vaig explicar aquest gran procés evolutiu d'un individu i de la societat humana en general, relacionant cada etapa de la consciència amb la maduració d'un chakra i també en relació amb la Història de la humanitat. Es pot sintetitzar tot aquest procés anímic i evolutiu dient que, des de que naixem, passem de ser *etnocèntrics*, a ser *egocèntrics*, a després a ser *multicèntrics*. Anirem a poc a poc, per passes...

L'ànima encarna, és a dir, agafa un cos de carn, per experimentar i expandir la seva pròpia porció de divinitat, la seva llum com a éssers solars que som. Al principi estem immersos en un procés de supervivència terrible, i depenem del menjar, del sostre, el calor, la seguretat i l'amor que ens ve de fora, generalment dels nostres pares, casa, treball, relacions i circumstàncies. Per conseqüent, la família és fonamental en aquesta etapa doncs la nostra ànima i la nostra vida sencera depèn de les cures dels altres. Aquí és on es dona tanta importància al clan, al grup, a la manada, a la família... per això es diu que és una etapa *etnocèntrica*. Pertànyer a un tipus de família o a un altre, a un tipus de valors o a d'altres, a un territori o a un altre, a una religió o una altre, ens marca la diferència entre clans, entre grups culturals, entre valors diferencials, entre partits, idees, costums, etc. Som sers etnocèntrics com a mínim fins els 14 anys, i sovint, molt més temps...

És a partir de llavors quan comença l'etapa *egocèntrica*: quan una persona de 15, 16 o 17 anys comença a voler diferenciar-se del seu clan, del seu grup ètnic/cultural. És l'etapa *egocèntrica* o el procés *natural* de 'individuació', de diferenciació dels nostres congèneres. És quelcom necessari i legítim per a començar a saber 'qui i com som' per a descobrir el teu tipus d'ànima, la teva diferència, la teva unicitat. És l'etapa coneguda de quan ens vestim de forma informal, o quan ens perforem el cos o el pintem de colors, o quan atraiem l'atenció tancant-nos en una habitació o guardem secrets, o quan critiquem o cridem a qui més estimem, o quan escollim experimentar la sexualitat i la maternitat amb persones que tot coneixem ben poc ni estimem profundament. Aquest va ser el meu cas al casar-me als 19 anys, celebrant una boda hippy d'allò més informal, vestida amb texans, una samarreta de cotó tenyida per mi mateixa, amb flors al cabell i el resta de la parafernàlia del 1970, reivindicant una vegada més la meva llibertat.

Tot aquest procés narrat és la famosa 'adolescència'. Aquesta etapa egocèntrica no és més que un pur intent d'autoconeixement, un període on t'observes massa, és el 'començar' a descobrir el nostre potencial, el nostre tipus d'ànima. Encara que l'anomenem egocentrisme no és egoisme, és pura exploració de la nostra individualitat, del nostre Ser. És l'època de saber o intentar saber quins son els nostres veritables valors, la nostra ètica, les nostres pròpies idees, que majorment passen per ser diferents de les dels nostres pares, familiars, professors o tutors, llevat que la nostra prioritat sigui arribar a ser un *clon* del pare o la mare. I poques ànimes volen ser així, una repetició d'algú, seguir amb els mateixos valors de sempre... tot i que a vegades, la por a evolucionar ens porta a aquesta mimesi, a aquesta *adolescència permanent*.

Hi ha persones que als 50 anys encara no han fet el seu procés natural de individuació, associat a la maduració del tercer chakra o plexe solar, o que encara tenen comportaments psico-emocionals adolescents (etapa egocèntrica) i no es coneix prou a si mateix. Fins i tot hi ha qui encara es sent vinculat a un clan, grup o partit, o no saben encara en què treballar, o com independitzar-se, ni com sortir de les normes del seu clan o entorn, simplement perquè encara no han pogut transcendir l'etapa etnocèntrica, la del primer i segon chakra, vinculats a la supervivència i la creativitat de les nostres realitats. La tendència a estancar-se en un d'aquests processos maduratius és tremenda. Requereix un aprofundiment i una atenció especial als dictats de la teva ànima, al teu Ser interior més enllà de la personalitat, a una veu interna que no sempre s'escolta amb claredat. Encara que realment aquesta 'sordesa' no és comú ni natural en una *ànima que és conscient de ser un esperit* en permanent evolució i vinculat a un Tot major. Una consciència madura, una ànima vella, no s'estanca fàcilment

Els meus pacients s'acosten a la Geocrom i repeteixen diferents sessions, comentant sempre una cosa en comú: què els 77 codis o arquetips Geocrom els ajuden molt a veure's a si mateixos i a madurar d'una forma accelerada en el seu procés evolutiu. Ells mateixos diuen i constaten que, en poques sessions, perceben més llum en tot, més força interior, un enfortiment que no té res a veure amb el seu ego sinó amb la seva ànima. És desconcertant que una persona com jo pugui ajudar-los d'aquesta forma, quan la llum i la claredat és el que sempre vaig buscar de mil maneres i poques vegades vaig trobar. Està clar que moltes coses van ser les que vaig haver de viure per poder fer aquest servei que estic fent avui. És com si jo, en cada cas, estigués a la pell de cadascun dels meus pacients (sigui dit de pas, sempre em fan de mirall, del passat o del present). Per aquesta raó em puc posar fàcilment en el seu lloc i molt sovint sé treure a l'exterior la seva *llum interior*. Però l'eina de la geometria i el sagrat cromatisme de la llum, que és el meu mitjà de sanar i ajudar a evolucionar, sembla que és la única que els facilita aquesta força, aquesta sanació de la seva ànima, una entitat que sempre és un Ser únic i peculiar, diví i meravellós, però que en aquesta etapa del seu camí està *com perdut en la boira* de la seva existència, per això demana ajut.

Però seguim... ara amb *l'etapa evolutiva multicèntrica*. A partir de la maduració dels tres primers chakres o centres de consciència primaris (o sigui, supervivència, família, clan, personalitat, individuació, capacitat creadora...) i una vegada ja madur aquest gran procés de veure's a si mateix i estimar-se com un és (no com els altres volen que siguis) solament llavors és quan podem *'veure a l'altre'* és a dir, és quan comencem a estimar realment, a sentir la força de la compassió i la comprensió profunda. Si no et coneixes ni t'estimes a tu mateix, no pots (ni saps) estimar a l'altre ser, a un altre individu. Només quan un troba el seu Ser únic (procés de individuació) els seus valors, els seus dons, la seva singularitat, llavors és quan podem veure la singularitat de l'altre i estimar a aquell Ser pel que és.

No es tracta d'aquest amor d'intercanvi o 'comercial' de... *jo t'estimo si tu em dones això a canvi (sexe, diners, comoditat, etc.)* sinó que parlem ja d'un tipus d'amor pur i incondicional, d'admiració profunda de l'ànima de l'altre, el teu company o col·lega, el teu fill o qui sigui. *L'altre* és un individu que reconeixes d'ànima a ànima, perquè abans ja havies conegut la teva pròpia ànima, els teus valors; has conegut i valorat el teu propi Ser, estimes a la teva ànima individual, i per això ho pots reconèixer en l'altre com a ànima única. Si no et reconeixes a tu mateix, simplement l'estimes parcialment, només en alguns aspectes, o et projectes en ell, i ell es projecta amb tu, però no el veus realment en la seva amplitud, tan sols veus el que vols veure en ell, o el que t'interessa veure d'ell o ella.

La visió multicèntrica és un estadi de la consciència humana molt diferent als anteriors explicats. És començar a vibrar en una nota molt fina i amb un to molt subtil que s'expansiona molt fàcilment, puja, puja i flota com un núvol. No és un estat de consciència tan pesat, tan guerrer, tan troglodita ni de tanta rivalitat com els anteriors nivells de consciència etno o egocèntrica. És un estadi evolutiu molt dolç i plàstic, adaptatiu i a la vegada veritable, transparent i directe, molt comprensiu i flexible.

Amb aquest quart chakra o estadi evolutiu madur i en plenitud, comencem a vibrar en la força de l'amor d'una forma tan natural... que el univers sencer ens acompanya amb la mateixa freqüència que el defineix. I llavors tot resulta molt més fàcil, àgil, viu, etèric o ingràvid. A això ho anomenem... LLUM.

Per això deia al principi que la nostra ànima es va fent cada cop més lluminosa. Potser aquest fil conductor que relaciona tots els processos evolutius és solament *la recerca d'aquesta llum que ja som*, però que no sabem que som, i hem de passar per aquestes etapes pesades de l'obscuritat i la densitat, de l'esforç, les carències i tot el que implica els primers estadis de l'ànima. Fins que anem RE-troband la nostra pròpia llum, la lucidesa, la nostra divinitat, el nostre sol intern o espurna peculiar, aquesta força que ens permet estimar, estimar-ho tot, comprendre-ho tot més enllà de la ment.

Aquesta llum estable, madura, alegre, bondadosa i permanent, ens permet vibrar a l'uníson en la freqüència de l'Amor Universal, a vibrar amb els altres, amb les seves ànimes, però també amb els seus egos temporals. És una llum que ens permet oscil·lar sincrònicament amb el nostre propi Ser, però també amb cada cosa que toquem o creem cada dia. Aquesta llum sembla ser el llenguatge que utilitza el Univers per cocrear amb tu la teva realitat, encara que sigui una realitat temporal i efímera, com és la nostra vida.

Segons el que he expressat en els primers 4 textos, quan deia que haig de comprendre 'alguna cosa més' sobre el meu do de canalitzar, sobre aquesta incògnita de la desproporció entre el sembrat i la collita obtinguda, i a pesar de l'agraïment a aquesta qualitat o del que em reconforta espiritualment, crec que d'alguna forma, la Llum i el Univers sencer m'ha guiat per aquest camí. Imaginem el contrari: "L'èxit" i la difusió massiva de tot el que he creat i canalitzat, inclosa la Geocromoteràpia, podria tal vegada allunyar-me d'aquesta solitud i interiorització que tants fruits m'ha donat. Amb l'èxit i la popularització (màrqueting, expansió internacional del mètode Geocrom, etc) potser m'haguera dedicat a l'exterior, no al interior, a la manifestació social, no a observar el motor de la creació, ni a reflexionar o a sentir la força del gran Esperit.

Tal vegada no haguera explorat la meva intuïció o la meva veu interior, sinó tan sols el que el mon vol. Segons el segon text, la meva llibertat d'escollir cada cosa en cada moment s'haguera tenyit *del que s'espera de mi*, i aleshores la meva llibertat, inclosa la meva anarquia fent tan sols el que el meu cor deia, no haguera actuat tan lliurement i espontàniament, descobrint coses inusuals. És cert que a vegades no vaig respectar bé aquest poder d'escollir, i que molt sovint no vaig ser responsable de la meva llibertat ni de la meva intuïció o veu interior. Però crec que, a part de convertir-me en una persona més resilient, vaig emprar cada pas i cada circumstància com a *combustible* per a trobar la meva pròpia llum, la meva ànima, el tipus de Ser que realment soc, amb tot el que hi ha de bo i de dolent, amb els seus dons i els seus defectes. Al no fer un treball intern d'autoconeixement i de maduració espiritual, tal vegada ara seria incoherent amb la meva missió d'impulsar la evolució dels altres.

Aquesta recerca interna ha anat revelant alguna cosa que l'èxit social l'haguera tapat, quelcom preciós i apreciat que aquesta societat no et dona fàcilment, però que si que t'ho dona sempre la força de l'Esperit. Seguir les meves pròpies passes és l'únic que he sabut fer i sento que això està en relació directa amb la pau interna que ara visc. Però també percebo clarament que... el retrobament profund amb el gran Esperit encara no s'ha completat.

© Marta Povo Audenis
text biogràfic de 31 de gener de 2023